

WROCLAWSKIE

Biblioteka Wojskowa
D. O. K. VIII.
Toruń

Prenumerata.
na miejscu mk.
900, na prow.
mk. 10200. Za
odneszenie do
domu dolicza się
1200 mk.
Ogłoszenia za
wiersz nonparel.
Pierwsza strona
450 mk., druga i
trzecia 350 mk.
czwarta 8-lamo-
wa 150 mk. Ogl.
drobne po 150 m.
za wyraz, tust.
druk podwójnie.
Najm. ogl. 1500
mk. Dla zagran.
ceny o 200 proc.
wyższe.

Adres Redakcji i Administracji: Księgarnia Powszechna, ul. Brzeska № 4. — Redakcja i Administracja otwarta od g. 10 r. do 3 i od 5 do 6 wiecz.

Redakcja rękopisów nadesłanych nie zwraca; nadsyłane bez oznaczenia honorarium uważa za bezpłatne; prosi, by pisane były po jednej stronie. Ogłoszenia przyjmow. są do g. 12
REDAKTOR PRZYJMUJE CODZIENNIE, OPRÓCZ NIEDZIEL I ŚWIĄT, OD GODZINY 2-EJ DO 3-EJ PO POŁUDNIU. — TELEFON REDAKCJI 26. N. P. K. O. 61.783.

Zebranie.

W dniu 20 Marca r. b. o godzinie 3 po południu odbędzie się w Kruszwicy w Hotelu p. Walerjańskiego zebranie plantatorów buraków dla cukrowni w Kruszwicy. Cel zebrania: omówienie płacy za buraki odstawię i zawieranie kontraktów.

Grono plantatorów.

Nowa międzynarodówka.

(Koresp. własna „Słowa Kujawskiego”)

(Białorusini w „Wyzwoleniu”. — Co z tego wynika? — Chłopi polscy nie zdradzą swego narodu.

W Sejmie odbyła się dnia 23 stycznia b. r. bardzo ciekawa dyskusja. Poseł białoruski, Taraszkiewicz, zdradził nieostrożnie pewne tajemnice klubu „Wyzwolenia”, które były długo ukrywane przed obywatelami społeczeństwa polskiego. Już podczas akcji wyborczej obóz narodowy wskazywał na to, że „Wyzwolenie” buntuje chłopów białoruskich i ukraińskich przeciw polskiemu osadnictwu na Kresach Wschodnich. „Wyzwolenie” posługiwało się nawet w tej agitacji językiem białoruskim i ukraińskim.

Okazało się jednak, że z językiem cudzoziemskim wcisnęli się do szeregów „Wyzwolenia” także i ludzie obcoplemienni, zmieniając tem samym polski charakter tego stronnictwa. Poniżej przytaczamy urywek z mowy posła Taraszkiewicza, wydrukowanej w urzędowym „Sprawozdaniu stenograficznym” z dnia 23 stycznia r. b. (str. 35):

Poseł Taraszkiewicz: „...Kogo tu widzimy? Widzimy tych, którzy zupełnie wyraźnie szli pod flagą białoruską i widzimy znów „Wyzwolenie”, — to jest tych, którzy, przypuszczam, szczerze głosili wolność narodom, tych, którzy w swojej agitacji korzystali z języka białoruskiego, tych, którzy obiecywali autonomię terytorjalną Białorusinom... Na tych ławach „Wyzwolenia” jest również kilku Białorusinów, nawet prawosławnych... Tak — jesteście, czy nie? (Głosy: Jesteśmy!)“

Jakże zagadkowo przedstawia się w świetle tych słów polskość i katolickość „Wyzwolenia”? A słowem tym nikt nie zaprzeczył. Przeciwnie! Zostały one potwierdzone przez późniejsze głosowanie „wyzwoleńców”, którzy zawsze wiernie głosowali z Białorusinami i Ukraińcami... przeciw narodowcom polskim. Któżby to mógł przypuścić przed wyborami, że w tak zwanym „polskim” stronnictwie ludowym „Wyzwoleniu” znajdują się prawosławni Białorusini, którzy nie różnią się prawie niczem od Moskali?

Lud polski i katolicki powinien to sobie dobrze zapamiętać, a zarazem powinien się zastanowić nad tem, czy dobra jest ta droga, po której kroczą przywódcy stronnictwa wywoleńców. Gdyby taka taktyka trwała dalej, to za lat kilka poselski klub „Wyzwolenia” przemawiałby może zupełnie językiem białoruskim i ukraińskim, a religijnie składałby się może z większości prawosławnych posłów, należy się tylko uważnie wyczytać w przemówieniu posła Taraszkiewicza, a z drugiej strony słuchać przemówień posłów Thugutta i Rudzińskiego, a zrozumimy, że „Wyzwolenie” schodzi coraz bardziej z drogi narodowo-polskiej i wkracza na tory „międzynarodówki” politycznej i religijnej.

Nie mamy zamiaru namawiać do ucisku obcych narodowości. Polska odznaczała się zawsze tolerancją narodową i religijną. Nie znano w historii naszej przykładów ucisku i przesładowań popelnionych przez Polaków na ludność obcej. My nigdy nie gnębiliśmy obcych, natomiast sami byliśmy gnębieni i uciskami z różnych stron przez różne narody. Polak nie narusza wolności obcych ludów.

Z tego jednak nie wynika, abyśmy byli zobowiązani do rezygnacji z naszych praw narodowych na korzyść innych plemion. Obowiązkiem naszym największym powinna być troska przedewszystkiem o dobro własnego narodu i własnego państwa, zarówno pod względem religijnym, jak i politycznym. Nie wolno marnować i lekceważyć języka i religii naszych ojców i naszych matek. Świętości tych należy pilnie strzec i szanować. A czy można to powiedzieć o tych, którzy z lekkim sercem łączą z obcoplemińcami i schizmatykami?

Patrząc na postępowanie klubu poselskiego „Wyzwolenia” możemy z ubolewaniem stwierdzić, że polskość w nim osłabła i omdlała. Tylko tem osłabieniem i omdleniem polskość może wytłumaczyć ten fakt, że „Wyzwolenie” tuli do siebie posłów obcej narodowości i innego wyznania. Czy wobec tego lud polski może mieć do takiego stronnictwa zaufanie? Czy do takiego stronnictwa mogą się garnąć nap. polscy chłopci podlascy, którzy za swoją narodowość i za swoją religiję tracił życie?

Lud polski nie zdradzi swego narodu i nie opuści swej religii. Odepchnie od siebie tych, którzyby go chcieli zaprowadzić do „międzynarodówki”. „Wyzwolenie” okazało się stronnictwem nieszczerem i podstęp-

nem. Międzynarodówka socjalistyczna ma widoczny i wyraźny wpływ na tę organizację polityczną, a to powinno być przestroga dla każdego, komu są drogie hasła: „Bóg i Ojczyzna”.

St. S.

„Miernik złoty” w Senacie.

(Przemówienie ks. senatora Adamskiego z Klubu Chrześc. Demokracji na posiedzeniu plenarnym Senatu dn. 2.III.1923 r.)

(Dokończenie)

My, proszę Panów, niestety w Państwie Polskim, na tym tle popełniliśmy bardzo wiele błędów — i to zarówno wskutek pewnego uporu, jak i wskutek dążności u nas do biurokratyzowania życia. Pozwolę sobie przypomnieć walkę, jaka toczyła się w Komisji Skarbowo-Budżetowej, dwa lata temu w Sejmie Ustawodawczym, kiedy chodziło o skup złota w Państwie Polskim, złota, którego było bardzo mało. Wtedy z przedstawicielem Ministerstwa Skarbu staczaliśmy walkę. Była mowa o tem, co płacić za złoto. My żądaliśmy, aby płacono cenę rynkową, oni natomiast upierali się, że będą normować ceny rynkowe i kupować po cenie przez Rząd ustalonej. I stało się tak, że w Polsce kupowali złoto po cenach dziennych francuzi, Anglicy i Włosi i wywozili je za granicę, a Skarb Polski nic nie kupił. Wtedy oszczędził kilka marek na kilogramie złota — ale dziś tego złota, które mogłoby się stać podstawą dla sanacji naszych stosunków i które nam jest tak bardzo potrzebne — złota tego nie mamy. (S. Gaszyński: to jest niepowetowana strata.) A można było wówczas za cenę niesłychanie niską zdobyć skarby olbrzymie i stworzyć fundament dla waluty. Jednak biurokratyczna rutyna pewnych urzędów sprzeciwiła się temu, gdyż nie chciało się wprowadzać ruchomego miernika i obliczać z dnia na dzień ceny złota. Powiedziało się: za kilogram złota płaci się tyle i tyle i ani feniga więcej. To urzędowi było daleko wygodniejsze, aniżeli zmiana i obliczanie ceny złota z dnia na dzień. Dla wygody rozmaitych urzędników Skarb Polski poniósł olbrzymią stratę, której dzisiaj oczywiście powetować nie można. Wprowadzenie obecnie wkładów oszczędnościowych w złotych polskich z tego punktu widzenia, dla moralności ogólnej naszego państwa i dla wychowania w naszem społeczeństwie zmysłu oszczędności, jest niezmiernie doniosłości. Ale nie widzę jeszcze kto ma ponosić ryzyko tej oszczędności, na co wskazał słusznie sen. Szarski. Przyjąć oszczędności w złotej walucie jest bardzo łatwo, ale jak je umieścić? Państwo mogłoby je lokować w kolejach, w inwestycjach stałych i trwałych, posiadających wartość złota, ale państwo musi przecież wyplacać wkłady. Przyjmowanie wartości złotej, lokowanej w stałych inwestycjach, zmusi znowu do drukowania nowych biletów, bo inaczej nie zdoła się wyplacić tego

co złożono. Państwo musi nadto ponosić ryzyko walutowe za banki prywatne. Banki prywatne i współdzielnie nasze z całą przyjemnością będą przyjmowały złote wkłady, ale pod warunkiem, że od tych współdzielni ktoś przyjmie te złote wkłady i odpowiednio oprocentuje, to znaczy, że znowu to ryzyko spadnie i spaść musi na kieszeń Państwa. Z punktu widzenia współdzielczości rzecz tę przywitać można bardzo gorąco, ale z punktu widzenia państwowego mniej, Państwo może niekoniecznie dobrze wyjść na tem. Obawiam się przytem, że przy zaprowadzeniu systemu dwuwalutowego, bo mniej czy więcej wyraźnie — są to dwie waluty, to się zaprzeczyć nie da, stracimy z oczu losy marki polskiej, w której bądź co bądź dzisiaj jeszcze olbrzymia i przeważająca część gotowizny narodu polskiego się znajduje. Przecież fortytowaniem jednej waluty, daniem jej przywilejów, zepchniemy poprostu markę polską na łeb na szyję. Marka spadając nagle może zniweczyć wszelkie nasze usiłowania i może to doprowadzić do konsekwencji niesłychanej doniosłości, jeżeli Rząd równocześnie nie zajmie się skutecznie marką polską. Gdyby marka polska miała tendencję zwyżkową, wtedy zaprowadzenia złotych oszczędności nie lekchalbym się, bo wierzyłbym, że w takim razie zaprowadzenie tego drugiego miernika nie zaszkodzi i marki polskiej nie zepchnie jeszcze wyżej. Ale marka polska, niestety, dzisiaj jeszcze stałej tendencji zwyżkowej nie ma. Dlatego obawiam się, że zaprowadzenie 2ch walut mogłoby ją pogрузić jeszcze więcej i tę gotówkę, która w kieszeni biednego człowieka i tak już stopniała znacznie — zniweczyć do reszty. Wprowadzenie złotych wkładów uważać trzeba jako część ogólnych reform i jednakoż żądać od Rządu, żeby te reformy w całym systemie reformy gospodarczej nam przedstawił. Niezależnie zgadzam się może z poprzednim mówcą w kwestii emisji i inflacji. Ja komisji i inflacji nie uważam za początek zła, lecz raczej za skutek niestety, za skutek obniżenia się wartości marki polskiej. Jeżeli się zważy, że Państwo Polskie jest w tem okropnym położeniu, że ma pewne nieuniknione wydatki skarbowe na które dochody nie wystarczają, rozchody, którym musi zadośćuczynić, bo swoich urzędników i swoje urzędy musi opłacić, — wtedy im mniejszą marką naszą będzie miała wartość, tem więcej marek zmuszeni będziemy drukować. My tego technicznie nie jesteśmy w możności poprostu powstrzymać i to jest koniecznością państwową. Dlaczego? Dlatego, że dewaluacja wartości marki naszej nie zaczyna się w kraju, lecz zagranicą. Od kursu marki polskiej zagranicą zależy jej wartość wewnątrz kraju, a chcąc się przekonać, jak okropnie wartość jej zmalała, wystarczy porównać jej kurs z czerwca z kursem dzisiejszym. Przecież dziś marka polska warta jest 11-ą część tego, co była warta w czerwcu. W czerwcu płacono 4.000 marek za dolara, dziś się płaci 42 do 50 tysięcy marek, to znaczy jedenaście razy więcej, gotowizna nasza stopniała na jedenastą część wartości. Jak to wygląda w cyfrach? W czerwcu — biorę okrągłe

